

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยพระดัตถ์ที่มีผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกประเภทวิชาของนักเรียน/นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ วิเคราะห์ข้อมูลจากฟังก์ชันจำแนกเชิงเส้นของพีชเชอร์ด้วยวิธี Enter และ Stepwise และ 2) วิเคราะห์ปัจจัยพระดัตถ์ที่มีผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้โดยการวิเคราะห์พระดัตถ์

สรุปผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 จำนวนและร้อยละของนักเรียน/นักศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 59.5 เพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 40.5 มีอายุ 18 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 56.5 มีอายุต่ำกว่า 18 ปีคิดเป็นร้อยละ 43.5 และมีระดับการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) คิดเป็นร้อยละ 60.6 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) คิดเป็นร้อยละ 39.4 ตามลำดับ

1.2 จำนวนและร้อยละของอาจารย์ผู้สอน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 73.7 เพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 26.3 มีอายุต่ำกว่า 40 ปีคิดเป็นร้อยละ 75.6 มีอายุ 40 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 24.4 มีระดับการศึกษาสูงสุดเป็นปริญญาตรีคิดเป็นร้อยละ 85.9 ปริญญาโทคิดเป็นร้อยละ 14.1 และมีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 20 ปีคิดเป็นร้อยละ 74.1 มีประสบการณ์การสอน 20 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 25.9 ตามลำดับ

1.3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญต่อตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษา ตัวแปรอิสระระดับวิทยาลัย และระดับการปฏิบัติต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพพบว่า ตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษา กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.96 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .58 รองลงมา ให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านครอบครัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .58 และให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านสถานศึกษาต่ำที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .64 สำหรับตัวแปรอิสระระดับวิทยาลัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านจรรยาบรรณวิชาชีพมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.54 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .32 รองลงมา ให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้าน

ความรู้วิชาชีพระดับปริญญาตรีเท่ากับ 4.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .32 และให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านปฏิบัติงานในวิชาชีพต่ำที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .34 และกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการปฏิบัติต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพอยู่ในระดับการปฏิบัติบ่อยครั้งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .54

2) ผลจากการวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกประเภทวิชาของนักเรียน/นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้โดยใช้การวิเคราะห์จากฟังก์ชันจำแนกเชิงเส้นของฟิชเชอร์ด้วยวิธี Enter และ Stepwise

2.1 จำนวนและร้อยละของนักเรียน/นักศึกษา จำแนกตามประเภทวิชา พบว่ากลุ่มตัวอย่างศึกษาประเภทวิชาอุตสาหกรรมจำนวน 616 คน คิดเป็นร้อยละ 54.9 และประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจจำนวน 507 คน คิดเป็นร้อยละ 45.1 ส่วนใหญ่เป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 59.5 เพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 40.5 มีอายุ 18 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 56.5 มีอายุต่ำกว่า 18 ปีคิดเป็นร้อยละ 43.5 และมีระดับการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) คิดเป็นร้อยละ 60.6 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) คิดเป็นร้อยละ 39.4 ตามลำดับ

2.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญต่อปัจจัยการตัดสินใจเลือกประเภทวิชาของนักเรียน/นักศึกษาจำแนกตามประเภทวิชาพบว่า กลุ่มตัวอย่างประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจให้ความสำคัญสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างประเภทวิชาอุตสาหกรรมในทุกปัจจัย เมื่อพิจารณารายปัจจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพสูงสุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .55 รองลงมา ให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านครอบครัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .54 และให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านสถานศึกษาต่ำที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .60 และกลุ่มตัวอย่างประเภทวิชาอุตสาหกรรมให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพสูงสุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .60 รองลงมา ให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านครอบครัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .60 และให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านสถานศึกษาต่ำที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .67

2.3 ผลการวิเคราะห์จำแนกปัจจัยด้วยวิธี Enter พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายการตัดสินใจเลือกประเภทวิชาได้ดีที่สุดคือ ตัวแปรเพศโดยมีค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคอลมาตรฐานเท่ากับ 1.001 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพ ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านอนาคตของงาน ปัจจัยด้านหลักสูตรและการสอน ระดับการศึกษา อายุ และปัจจัยด้านสถานศึกษา ตามลำดับ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคอลมาตรฐานเท่ากับ -.064 -.059 .041 -.028 .026 .016 .012 และ -.011 ตามลำดับ และสามารถเขียนสมการพยากรณ์การตัดสินใจเลือกประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจและประเภทวิชาอุตสาหกรรมได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \hat{D} \text{ กลุ่มประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ} &= -33.839 + .870(\text{เพศ}) + 1.401(\text{อายุ}) \\ &+ .801(\text{ระดับการศึกษา}) \\ &+ 5.055(\text{ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ}) \\ &+ 3.434(\text{ปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพ}) \\ &+ 4.429(\text{ปัจจัยด้านครอบครัว}) \\ &+ .332(\text{ปัจจัยด้านสถานศึกษา}) \\ &+ 2.150(\text{ปัจจัยด้านหลักสูตรและการสอน}) \\ &+ 1.076(\text{ปัจจัยด้านขนาดตของงาน}) \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \hat{D} \text{ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม} &= -40.220 + 16.474(\text{เพศ}) + 1.490(\text{อายุ}) \\ &+ .919(\text{ระดับการศึกษา}) \\ &+ 5.320(\text{ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ}) \\ &+ 3.024(\text{ปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพ}) \\ &+ 4.054(\text{ปัจจัยด้านครอบครัว}) \\ &+ .270(\text{ปัจจัยด้านสถานศึกษา}) \\ &+ 2.310(\text{ปัจจัยด้านหลักสูตรและการสอน}) \\ &+ .911(\text{ปัจจัยด้านขนาดตของงาน}) \end{aligned}$$

2.4 ผลการวิเคราะห์จำแนกปัจจัยด้วยวิธี Stepwise ตัวแปรที่สามารถทำนายการตัดสินใจเลือกประเภทวิชาได้ดีที่สุดคือ ตัวแปรเพศโดยมีค่าสัมประสิทธิ์คานอนิโคลมาตรฐานเท่ากับ 1.001 และปัจจัยด้านครอบครัวโดยมีค่าสัมประสิทธิ์คานอนิโคลมาตรฐานเท่ากับ -.086 และสามารถเขียนสมการพยากรณ์การตัดสินใจเลือกประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจและประเภทวิชาอุตสาหกรรมได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \hat{D} \text{ กลุ่มประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ} &= -24.703 + .693(\text{เพศ}) \\ &+ 12.014(\text{ปัจจัยด้านครอบครัว}) \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \hat{D} \text{ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม} &= -31.134 + 16.269(\text{เพศ}) \\ &+ 11.462(\text{ปัจจัยด้านครอบครัว}) \end{aligned}$$

สำหรับผลการจัดเข้ากลุ่มการตัดสินใจเลือกประเภทวิชาของนักเรียน/นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ให้ความถูกต้องร้อยละ 93.8 โดยสามารถจัดเข้ากลุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ตัดสินใจเลือกประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจได้ถูกต้องร้อยละ 88.0 และสามารถจัดเข้ากลุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ตัดสินใจเลือกประเภทวิชาอุตสาหกรรมได้ถูกต้องร้อยละ 98.5

3) ผลจากการวิเคราะห์ปัจจัยพหุระดับที่มีผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยใช้การวิเคราะห์พหุระดับ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์คุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในแต่ละด้านดังนี้

3.1 คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา

3.1.1 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบหลักพบว่า ค่าสหสัมพันธ์ภายในวิทยาลัยของนักเรียน/นักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 4.2 ค่าเฉลี่ยรวมของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยมีค่าเท่ากับ 3.989 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .035 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาภายในวิทยาลัยและระหว่างวิทยาลัยเท่ากับ .249 และ .011 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .499 และ .107 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.1.2 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบอย่างง่าย เมื่อให้คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาเป็นตัวแปรตามพบว่า ตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาทุกตัวแปรสามารถร่วมกันอธิบายตัวแปรตามคือ คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาได้ร้อยละ 51.4 ค่าเฉลี่ยรวมของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยมีค่าเท่ากับ 3.973 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .032 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านอนาคตของงานมีค่าเท่ากับ .157 และ .171 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .049 และ .043 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของปัจจัยด้านหลักสูตรและการสอนมีค่าเท่ากับ .121 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .049 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยมีอิทธิพลทางบวกต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาภายในวิทยาลัยและระหว่างวิทยาลัยเท่ากับ .121 และ .007 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .347 และ .084 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.1.3 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัย เมื่อให้คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาเป็นตัวแปรตามพบว่า ตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาและระดับวิทยาลัยสามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาได้ร้อยละ 51.4 ค่าเฉลี่ยรวมของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยมีค่าเท่ากับ 3.970 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .032 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรอิสระระดับวิทยาลัยพบว่า ทุกปัจจัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านอนาคตของงานมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .158 และ .169 และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .048 และ .052 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาภายในวิทยาลัยและ

ระหว่างวิทยาลัยเท่ากับ .121 และ .006 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .348 และ .076 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าไม่สามารถนำตัวแปรอื่นในระดับวิทยาลัยเข้ามาอธิบายความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาสามารถเขียนสมการของตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาและตัวแปรอิสระระดับวิทยาลัยกับคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาจากตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

การวิเคราะห์ภายในวิทยาลัย

$$\begin{aligned}
 (\text{คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ})_{ij} = & 3.970^{**} - .055(\text{เพศ}) \\
 & + .038(\text{อายุ}) \\
 & - .060(\text{ระดับการศึกษา}) \\
 & + .106(\text{บุคลิกภาพ}) \\
 & + .069(\text{ทัศนคติต่อวิชาชีพ}) \\
 & + .158(\text{ครอบครัว})^{**} \\
 & + .076(\text{สถานศึกษา}) \\
 & + .111(\text{หลักสูตรและการสอน}) \\
 & + .169(\text{อนาคตของงาน})^{**} \\
 & + r_{ij}
 \end{aligned}$$

การวิเคราะห์ระหว่างวิทยาลัย

ไม่สามารถวิเคราะห์ได้

3.2 คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา

3.2.1 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบหลักพบว่า ค่าสหสัมพันธ์ภายในวิทยาลัยของนักเรียน/นักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 7.3 ค่าเฉลี่ยรวมของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยมีค่าเท่ากับ 4.002 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .051 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาภายในวิทยาลัยและระหว่างวิทยาลัยเท่ากับ .344 และ .027 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .587 และ .165 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2.2 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบอย่างง่าย เมื่อให้คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาเป็นตัวแปรตามพบว่า ตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาทุกตัวแปรสามารถร่วมกันอธิบายตัวแปรตามคือ คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาได้ร้อยละ 88.9 ค่าเฉลี่ยรวมของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยมีค่าเท่ากับ 4.006 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .029 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านอนาคตของงานมีค่าเท่ากับ .202 และ .247 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .046 และ .039 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนค่า-

สัมประสิทธิ์การถดถอยของปัจจัยด้านบุคลิกภาพและปัจจัยด้านหลักสูตรและการสอนมีค่าเท่ากับ .132 และ .173 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .053 และ .066 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยมีอิทธิพลทางบวกต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาภายในวิทยาลัยและระหว่างวิทยาลัยเท่ากับ .175 และ .003 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .418 และ .059 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2.3 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัย เมื่อให้คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาเป็นตัวแปรตามพบว่า ตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาและระดับวิทยาลัยสามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาได้ร้อยละ 85.2 ค่าเฉลี่ยรวมของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยมีค่าเท่ากับ 4.000 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .032 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรอิสระระดับวิทยาลัยพบว่า ทุกปัจจัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านอนาคตของงานมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .205 และ .252 และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .046 และ .038 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปัจจัยด้านหลักสูตรและการสอนมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .152 และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .057 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาภายในวิทยาลัยและระหว่างวิทยาลัยเท่ากับ .174 และ .004 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .418 และ .063 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าไม่สามารถนำตัวแปรอื่นในระดับวิทยาลัยเข้ามาอธิบายความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาสามารถเขียนสมการของตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาและตัวแปรอิสระระดับวิทยาลัยกับคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาจากตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

การวิเคราะห์ภายในวิทยาลัย

$$\begin{aligned}
 (\text{คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านความรู้และทักษะวิชาชีพ})_{ij} = & 4.000^{**} - .054(\text{เพศ}) - .003(\text{อายุ}) \\
 & - .025(\text{ระดับการศึกษา}) + .117(\text{บุคลิกภาพ}) \\
 & + .019(\text{ทัศนคติต่อวิชาชีพ}) \\
 & + .205(\text{ครอบครัว})^{**} + .050(\text{สถานศึกษา}) \\
 & + .152(\text{หลักสูตรและการสอน})^* \\
 & + .252(\text{อนาคตของงาน})^{**} + r_{ij}
 \end{aligned}$$

การวิเคราะห์ระหว่างวิทยาลัย

ไม่สามารถวิเคราะห์ได้

3.3 คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา

3.3.1 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบหลักพบว่า ค่าสหสัมพันธ์ภายในวิทยาลัยของนักเรียน/นักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 6.9 ค่าเฉลี่ยรวมของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยมีค่าเท่ากับ 3.982 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .055 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาภายในวิทยาลัยและระหว่างวิทยาลัยเท่ากับ .432 และ .032 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .658 และ .178 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3.2 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบอย่างง่าย เมื่อให้คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาเป็นตัวแปรตามพบว่า ตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาทุกตัวแปรสามารถร่วมกันอธิบายตัวแปรตามคือ คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาได้ร้อยละ 81.2 ค่าเฉลี่ยรวมของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยมีค่าเท่ากับ 3.975 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .038 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของปัจจัยด้านอนาคตของงานมีค่าเท่ากับ .211 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .047 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของปัจจัยด้านบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพ ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสถานศึกษามีค่าเท่ากับ .107 .115 .131 และ .137 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .047 .049 .055 และ .053 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าปัจจัยทั้ง 5 ปัจจัยมีอิทธิพลทางบวกต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาภายในวิทยาลัยและระหว่างวิทยาลัยเท่ากับ .273 และ .006 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .523 และ .076 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3.3 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัย เมื่อให้คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาเป็นตัวแปรตามพบว่า ตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาและระดับวิทยาลัยสามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาได้ร้อยละ 59.4 ค่าเฉลี่ยรวมของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยมีค่าเท่ากับ 3.971 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .048 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรอิสระระดับวิทยาลัยพบว่า ทุกปัจจัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านอนาคตของงานมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .231 และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .048 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาภายในวิทยาลัยและระหว่างวิทยาลัยเท่ากับ .275 และ .013 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .525 และ .112 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าไม่สามารถนำตัวแปรอื่นในระดับ

วิทยาลัยเข้ามาอธิบายความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงาน วิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาสามารถเขียนสมการของตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาและ ตัวแปรอิสระระดับวิทยาลัยกับคุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพของ นักเรียน/นักศึกษาจากตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

การวิเคราะห์ภายในวิทยาลัย

$$\begin{aligned}
 (\text{คุณลักษณะทางวิชาชีพด้านผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานวิชาชีพ})_{ij} = & 3.971^{**} - .024(\text{เพศ}) \\
 & + .044(\text{อายุ}) \\
 & - .061(\text{ระดับการศึกษา}) \\
 & + .100(\text{บุคลิกภาพ}) \\
 & + .101(\text{ทัศนคติต่อวิชาชีพ}) \\
 & + .139(\text{ครอบครัว}) \\
 & + .119(\text{สถานศึกษา}) \\
 & + .104(\text{หลักสูตรและการสอน}) \\
 & + .231(\text{อนาคตของงาน})^{**} + r_{ij}
 \end{aligned}$$

การวิเคราะห์ระหว่างวิทยาลัย

ไม่สามารถวิเคราะห์ได้

3.4 คุณลักษณะทางวิชาชีพโดยภาพรวม

3.4.1 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบหลักพบว่า ค่าสหสัมพันธ์ภายในวิทยาลัยของ นักเรียน/นักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 7.3 ค่าเฉลี่ยรวมของคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา ในทุกวิทยาลัยมีค่าเท่ากับ 3.991 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .046 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา ภายในวิทยาลัยและระหว่างวิทยาลัยเท่ากับ .278 และ .022 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .527 และ .147 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.4.2 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบอย่างง่าย เมื่อให้คุณลักษณะทางวิชาชีพของ นักเรียน/นักศึกษาเป็นตัวแปรตามพบว่า ตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาทุกตัวแปรสามารถ ร่วมกันอธิบายตัวแปรตามคือ คุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาได้ร้อยละ 86.4 ค่าเฉลี่ย รวมของคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยมีค่าเท่ากับ 3.986 ค่าความ คลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .026 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับค่าสัมประสิทธิ์ การถดถอยของปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านอนาคตของงานมีค่าเท่ากับ .160 และ .210 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .042 และ .035 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของปัจจัยด้านบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านสถานศึกษาและปัจจัยด้าน หลักสูตรและการสอนมีค่าเท่ากับ .108 .079 และ .135 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .046 .033 และ .055 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าปัจจัยทั้ง 5 ปัจจัยมีอิทธิพล ทางบวกต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาภายในวิทยาลัย

และระหว่างวิทยาลัยเท่ากับ .132 และ .003 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .363 และ .051 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.4.3 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัย เมื่อให้ตัวแปรคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาเป็นตัวแปรตามพบว่า ตัวแปรอิสระระดับเรียน/นักศึกษาและระดับวิทยาลัยสามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาได้ร้อยละ 77.3 ค่าเฉลี่ยรวมของคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาในทุกระดับวิทยาลัยมีค่าเท่ากับ 3.979 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .031 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรอิสระระดับวิทยาลัยพบว่า ทุกปัจจัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านอนาคตของงานมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .169 และ .226 และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .044 และ .037 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปัจจัยด้านหลักสูตรและการสอนมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .125 และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .052 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาภายในวิทยาลัยและระหว่างวิทยาลัยเท่ากับ .131 และ .005 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .362 และ .067 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าไม่สามารถนำตัวแปรอื่นในระดับวิทยาลัยเข้ามาอธิบายความผันแปรของคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาสามารถเขียนสมการของตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาและตัวแปรอิสระระดับวิทยาลัยกับคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาจากตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

การวิเคราะห์ภายในวิทยาลัย

$$\begin{aligned} (\text{คุณลักษณะทางวิชาชีพโดยภาพรวม})_{ij} &= 3.979^{**} - .050(\text{เพศ}) + .029(\text{อายุ}) - .052(\text{ระดับการศึกษา}) \\ &+ .101(\text{บุคลิกภาพ}) + .065(\text{ทัศนคติต่อวิชาชีพ}) \\ &+ .169(\text{ครอบครัว})^{**} + .078(\text{สถานศึกษา}) \\ &+ .125(\text{หลักสูตรและการสอน})^* + .226(\text{อนาคตของงาน})^{**} \\ &+ r_{ij} \end{aligned}$$

การวิเคราะห์ระหว่างวิทยาลัย

ไม่สามารถวิเคราะห์ได้

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1) จากผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกประเภทวิชาของนักเรียน/นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า เมื่อวิเคราะห์ด้วยวิธี Stepwise เพศสามารถทำนายการตัดสินใจได้ดีที่สุด โดยเพศชายมักเลือกเรียนประเภทวิชาอุตสาหกรรม เพศหญิงเลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจสอดคล้องกับงานวิจัยของรัตติกาล สารกอง (2551) ที่ศึกษาปัจจัยจูงใจในการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียนในเขตพื้นที่สูง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาน่าน เขต 2 พบว่าการเลือกเรียนสายวิชาชีพนั้นมาจากตัวผู้เรียนเองเป็นคนตัดสินใจ โดยประเมินจากความชอบส่วนตัวที่จะเรียนสายสาขาวิชาต่าง ๆ และเลือกเรียนสายอาชีพตามเป้าหมายที่ตนเองได้ตั้งไว้ในอนาคต และสอดคล้องกับงานวิจัยของนฤมลย์ นิตยาเทศน์ (2554) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจังหวัดลพบุรีที่พบว่า เพศชายมีแรงจูงใจในการเลือกเข้าเรียนสายอาชีพ เพราะได้ลงมือปฏิบัติเฉพาะทางมากกว่าเพศหญิงเข้าเลือกเรียนเพราะต้องการมีความรู้ และปัจจัยด้านครอบครัวเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกประเภทวิชาของนักเรียน/นักศึกษา ซึ่งปัจจัยดังกล่าวเกี่ยวข้องกับ การส่งเสริม ช่วยเหลือเกื้อกูลของผู้ปกครองเกี่ยวกับการเรียนการสอนของนักเรียน/นักศึกษาได้แก่ การสนับสนุนด้านการเงิน ตลอดจนการให้ความสนใจและกำลังใจเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน/นักศึกษา โดยจากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้น พบว่าผู้ปกครองปลูกฝังความคิด สนับสนุน และส่งเสริมให้ลูกเรียนสายสามัญมากกว่า และมีความเชื่อว่าการเรียนสายอาชีพจบมาต้องทำงานหนักเป็นลูกจ้างเท่านั้น กล่าวคือ การตัดสินใจเลือกเรียนสายอาชีพของนักเรียน/นักศึกษานั้นมาจากครอบครัวให้การสนับสนุนและส่งเสริมเป็นสำคัญ

สำหรับปัจจัยด้านบุคลิกภาพ ซึ่งเกี่ยวข้องกับลักษณะท่าทางของนักเรียน/นักศึกษา เช่น การแต่งกาย กิริยาท่าทาง ความเชื่อมั่นในตนเอง ความรับผิดชอบ ฯลฯ ที่พบว่า ปัจจัยด้านบุคลิกภาพส่งผลต่อการเลือกตัดสินใจเลือกประเภทวิชาของนักเรียน/นักศึกษาโดยใช้วิธีการ Enter สอดคล้องกับงานวิจัยของฐิติพงศ์ สายอยู่ (2557) ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาสาขางานเทคนิคยานยนต์ วิทยาลัยเทคนิคปทุมธานี พบว่า ปัจจัยด้านบุคลิกภาพส่งผลต่อการเลือกเรียนสายวิชาชีพ โดยรวมและรายชื่ออยู่ในระดับมากที่สุดทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า บุคลิกภาพและลักษณะนิสัยเหมาะกับสาขาวิชาที่เลือกเรียนและได้ใช้ความสามารถที่มีได้อย่างเต็มที่ ปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้สึก ความคิดหรือความเชื่อที่มีต่อวิชาชีพพบว่า นักเรียน/นักศึกษามีระดับความสำคัญเฉลี่ยโดยรวมสูงสุดทั้งกลุ่มประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจและกลุ่มประเภทวิชาอุตสาหกรรม และพบว่าปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกประเภทวิชาของนักเรียน/นักศึกษาโดยใช้วิธีการ Enter สอดคล้องกับงานวิจัยของอรชิสา กิจสุขฤกษ์ และชญัญญญาณ์ คำบุญ (2557) ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ของนักเรียน วิทยาลัยเทคโนโลยีหมู่บ้านครู เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร โดยการศึกษา

ครั้งนี้พบว่านักเรียน/นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจมีทัศนคติที่สูงกว่านักเรียน/นักศึกษาประเภทวิชาอุตสาหกรรม ซึ่งผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าบางครั้งนักเรียน/นักศึกษา อาจจะมีทัศนคติที่ติดลบกับการเรียนสายอาชีพอยู่บ้าง แต่เมื่อได้เข้ามาศึกษาแล้วนักเรียน/นักศึกษาก็มีทัศนคติที่ดีขึ้นได้ รวมทั้งการศึกษาสายอาชีพจะเป็นหลักสูตรการสอนที่เน้นการปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี เมื่อได้เข้ามาศึกษาแล้ว ทำให้ผู้เรียนสามารถกำหนดพฤติกรรมหรือทักษะทางวิชาชีพเฉพาะทางในการทำงาน ได้เห็นโอกาสการมีงานทำและเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานได้ ทำให้เป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถพยากรณ์ได้ ปัจจัยด้านหลักสูตรและการสอนส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกประเภทวิชาของนักเรียน/นักศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของโนซีลา สาสิม และคณะ (2558) ที่พบว่า นักเรียน/นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพและระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านหลักสูตรและการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และอาจจะเป็นไปได้ว่า ด้วยปัจจุบันได้มีการเปิดสอนหลักสูตรและการสอนที่คอยอำนวยความสะดวกของผู้เรียนที่เพิ่มมากขึ้น พร้อมทั้งมีหลักสูตรและการสอนที่เป็นแกนกลางที่ใช้ทั่วประเทศ ทำให้ผู้เรียนมีคุณภาพการศึกษาที่ดีได้ โดยไม่รู้สึกว่าตนเองด้อยไปกว่าผู้อื่นและยังมีหลักสูตรที่สามารถต่อเนื่องในระดับปริญญาตรีได้อีกด้วย และปัจจัยด้านอนาคตของงานส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกประเภทวิชาของนักเรียน/นักศึกษา ซึ่งเกี่ยวข้องกับความคาดหวังของนักเรียน/นักศึกษาที่ต้องการนำความรู้ไปปฏิบัติงานให้เกิดความก้าวหน้าเพื่อมุ่งสู่ผลสำเร็จที่คาดหวังในอนาคต ซึ่งนักเรียน/นักศึกษาบางคนมองว่าการเรียนสายอาชีพไม่สามารถการันตีว่าจบแล้วมีงานทำ แต่การที่นักเรียน/นักศึกษากล้าตัดสินใจเลือกเรียนสายอาชีพนั้น เพราะมีความมั่นใจว่า เมื่อจบการศึกษาไปแล้วมีความรู้ มีทักษะติดตัวแน่นอนสามารถที่จะเปิดกิจการเล็ก ๆ เป็นของตนเองได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของลิต้า ลิมาน และคณะ (2556) ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยการเลือกเข้าศึกษาต่อคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่า ปัจจัยด้านอนาคตของงานนักเรียน/นักศึกษาให้ความสำคัญโดยรวมอยู่ในระดับมากและสอดคล้องกับข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (2557) ซึ่งเสนอข้อมูลจาก 72 สถาบันอุดมศึกษาของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี 2557 พบว่า สาเหตุที่บัณฑิตจบใหม่ตกงาน เพราะเรียนไม่ตรงกับความต้องการของตลาดงาน ซึ่งชี้ให้เห็นว่า เนื่องจากรียนตามกระแสนิยมทำให้คนส่วนใหญ่เลือกเรียนสายสามัญมากกว่าสายอาชีพนั่นเอง ส่วนปัจจัยด้านสถานศึกษาส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกประเภทวิชาของนักเรียน/นักศึกษา ซึ่งเป็นการส่งเสริมด้านการศึกษาของสถานศึกษาที่จัดขึ้นให้แก่ นักเรียน/นักศึกษาให้มีความสำคัญต่อการเลือกเรียนสายอาชีพต่ำสุด อาจเป็นไปได้ว่า ด้วยเทคโนโลยีที่ก้าวไกลสามารถเข้าถึงได้ทุกพื้นที่ ทำให้ผู้เรียนไม่ได้คำนึงถึงที่ตั้งของสถานศึกษาเป็นหลัก

2) จากผลการวิเคราะห์ปัจจัยพระระดับที่มีผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า ตัวแปรอิสระระดับนักเรียน/นักศึกษาที่มีอิทธิพลทางบวกต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา ได้แก่ ปัจจัยด้านอนาคตของงาน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านหลักสูตรและการสอนส่งผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประกาศิต วาดเขียน และคณะ (2555) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกศึกษาสายสามัญหรือสายอาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 โรงเรียน

ฤทธิ์ยวรรณาลัยพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะทางวิชาชีพ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้ปกครองคือผู้ที่มีบทบาทสำคัญให้การส่งเสริมช่วยเหลือ สนับสนุนด้านการเงิน เอาใจใส่และติดตามการเรียนของนักเรียน/นักศึกษาอยู่เสมอ ทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมและเต็มที่จะกับการเรียนรู้ ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะทางวิชาชีพที่ดีขึ้น อีกทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของสำนักวิจัยและพัฒนาการอาชีวศึกษา (2557) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อสายวิชาชีพในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาของผู้เรียนที่มาจากทั่วประเทศไทยในระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวมีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อสายอาชีพ รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของนฤมลย์ นิตยาเทศน์ (2554) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดลพบุรีพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านอนาคตของงานมีนัยสำคัญทางสถิติและมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะทางวิชาชีพ รวมทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของฐิติพงศ์ สายอยู่ (2557) ที่ศึกษาปัจจัยการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาสาขางานเทคนิคยานยนต์ วิทยาลัยเทคนิคปทุมธานีพบว่า ปัจจัยด้านอนาคตของงานมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อของนักศึกษา และสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐลักษณ์ อิศสระ และคณะ (2556) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษาปัตตานีพบว่า ปัจจัยด้านอนาคตของงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะทางวิชาชีพ รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของปัญญา ชูช่วย (2559) ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยในการให้บุตรหลานศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของผู้ปกครองในพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนใต้พบว่า ปัจจัยด้านอนาคตของงานมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ

สำหรับปัจจัยด้านหลักสูตรและการสอน ซึ่งเกี่ยวข้องกับหลักสูตร อุปกรณ์การเรียนการสอน และการส่งเสริมด้านการศึกษาของสถานศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของภาณุวัฒน์ สุภักควรรกุล (2552) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษา สาขาวิชาเทคนิคการผลิต วิทยาลัยเทคนิคในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 5 พบว่า ปัจจัยด้านหลักสูตรและการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะทางวิชาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของจักรีทองแก้ว (2550) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษา สาขาวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยเทคนิคในภาคใต้ตอนบน พบว่า หลักสูตรของสถานศึกษาที่จัดขึ้นให้แก่นักเรียน/นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการเรียนรู้ รวมไปถึงทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า อันนำไปสู่การมีประสิทธิภาพในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า ด้านหลักสูตรและการสอนโดยรวมมีผลต่อการเข้าเลือกเรียนสายอาชีพของนักเรียน/นักศึกษาอยู่ในระดับมาก แสดงว่าวิธีการจัดการเรียนการสอนดีและทันสมัย มีหลักสูตรที่เปิดที่ยอมรับของสถานศึกษาอื่น หลักสูตรทันสมัยและนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ และการที่ครูผู้สอนมีความรู้ความชำนาญโดยตรงกับสาขาประเภทวิชาล้วนมีอิทธิพลต่อการเลือกเข้าเรียนของนักเรียน/นักศึกษาทั้งสิ้น

ส่วนปัจจัยด้านบุคลิกภาพพบว่า ส่งผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของนฤมลย์ นิทยาเทศน์ (2554) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดลพบุรี พบว่า ปัจจัยด้านบุคลิกภาพมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อของนักศึกษาจำแนกตามประเภทวิชาและไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของพจนาวรรณ อนุพันธ์ และคณะ (2555) ที่ศึกษาความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มีต่อผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดศรีสะเกษ พบว่าสถานประกอบการมีความพึงพอใจต่อปัจจัยด้านบุคลิกภาพของผู้สำเร็จการศึกษายู่ในระดับมาก และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของพรณพัชร วิมลทรง (2555) ที่ศึกษาคุณลักษณะตามสภาพจริงและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตระดับปริญญาตรีตามความคิดเห็นขององค์กรผู้ใช้บัณฑิตในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า คุณลักษณะตามสภาพจริงและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตระดับปริญญาตรีตามความคิดเห็นขององค์กรผู้ใช้บัณฑิตในจังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคลิกภาพมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของอารง มะแข็ง และคณะ (2555) ที่ศึกษาคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ตามความต้องการของสถานประกอบการในเขตจังหวัดนราธิวาสพบว่า สถานประกอบการมีความต้องการคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาด้านบุคลิกภาพมากกว่าด้านอื่นและการตอบสนองของผู้สำเร็จการศึกษาที่สถานประกอบการได้รับจริงในด้านบุคลิกภาพได้รับการตอบสนองมากกว่าด้านอื่นเช่นกัน อีกทั้งยังไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐลักษณ์ อีสสระ และคณะ (2556) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษาปัตตานีพบว่า ปัจจัยด้านบุคลิกภาพกับคุณลักษณะทางวิชาชีพมีความสัมพันธ์ทางบวกกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของมนตรี ศรีสถาพร (2555) ที่ศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนฝึกประสบการณ์วิชาชีพระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและการจัดการปงพบว่า ปัจจัยด้านบุคลิกภาพมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลข้างต้น ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า เนื่องจากบางครั้งการที่นักเรียน/นักศึกษาตัดสินใจเลือกเรียนประเภทวิชานั้น ๆ โดยไม่ได้คำนึงถึงบุคลิกภาพหรือลักษณะนิสัยของตนเองเลย ซึ่งถ้ามองในเรื่องความถนัดและความสนใจของแต่ละคนย่อมต่างกัน แต่การเลือกเรียนครั้งนี้อาจจะเกิดจากสภาพแวดล้อมรอบข้าง เช่น เลือกเรียนตามเพื่อน ตามบุคคลที่ตนเองให้การยอมรับ และอาจด้วยสถานการณ์ที่ถูกบีบบังคับ ณ ช่วงเวลานั้นหรืออาจกล่าวได้ว่า ประเภทวิชาที่ตนเองอยากเลือกเรียนนั้นเต็มจำนวนที่สถานศึกษายอมรับได้ก็จะตัดสินใจเลือกเรียนประเภทวิชาอื่นแทน

สำหรับปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพ พบว่า ส่งผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของจักรี ทองแก้ว (2550) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาสาขาวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยเทคนิคในภาคใต้ตอนบนพบว่า ปัจจัยด้านทัศนคติมีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคนิคในภาคใต้ตอนบนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของภานุวัฒน์ สุภัควรรกุล (2552) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษา สาขาวิชาเทคนิคการผลิต

วิทยาลัยเทคนิคในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 5 พบว่า ปัจจัยด้านทัศนคติมีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับมากและเมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ปัจจัยด้านทัศนคตินี้มีนัยสำคัญทางสถิติและไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของพจนาวรรณ อนุพันธ์ และคณะ (2555) ที่ศึกษาความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มีต่อผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดศรีสะเกษพบว่า สถานประกอบการมีความพึงพอใจต่อปัจจัยด้านทัศนคติบุคลิกภาพของผู้สำเร็จการศึกษายู่ในระดับปานกลาง อีกทั้งยังไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของมนตรี ศรีสถาพร (2555) ที่ศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนฝึกประสบการณ์วิชาชีพระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและการจัดการพบว่า ปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพบว่า ด้านบุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านทัศนคติต่อวิชาชีพ รวมทั้งยังไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐลักษณ์ อิศระ และคณะ (2556) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษาปัตตานีพบว่า ปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลข้างต้นยังไม่สอดคล้องกับการวิเคราะห์การจำแนกที่พบว่า ปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกประเภทวิชาของนักเรียน/นักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าเมื่อนักเรียน/นักศึกษาเห็นว่าประเภทวิชาที่ตนเองเลือกเรียนนั้นเป็นสาขาที่น่าสนใจ สนุก ทำหาย เพื่อจากต้องการพัฒนาศักยภาพของตนเอง มีทักษะเพียงพอที่จะหารายได้ระหว่างเรียนได้ ประกอบอาชีพอิสระส่วนตัวได้ และสามารถศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นได้หลายสาขาจึงไม่ได้สนใจต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพตามที่สังคมหรือสถานศึกษาคาดหวังไว้ เพราะบรรลุผลที่ตนเอง/ครอบครัววางไว้แล้ว

ปัจจัยด้านสถานศึกษาซึ่งเกี่ยวข้องกับการจัดภูมิทัศน์ของสถานศึกษาสภาพแวดล้อม และบรรยากาศที่มีความร่มรื่นเอื้อต่อการเรียนรู้พบว่า ส่งผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของจักรี ทองแก้ว (2550) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาสาขาวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยเทคนิคในภาคใต้ตอนบนพบว่า ปัจจัยด้านสถานศึกษามีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับมากและมีนัยสำคัญทางสถิติและไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของภานุวัฒน์ สุภัทรวงกุล (2552) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษา สาขาวิชาเทคนิคการผลิต วิทยาลัยเทคนิคในสถาบันการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 5 พบว่า ปัจจัยด้านสถานศึกษาและสภาพแวดล้อมมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งยังไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของนฤมลย์ นิตยาเทศน์ (2554) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดลพบุรีพบว่า ปัจจัยด้านสถานศึกษามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อของนักศึกษาจำแนกตามประเภทวิชาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติรวมทั้งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของหญิงสายมาน เปลี่ยนเหล็ก และคณะ (2554) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักศึกษาสาขาวิชาเครื่องมือกลและซ่อมบำรุงในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 5 และภาคเหนือ 3 พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลข้างต้นไม่สอดคล้องกับการวิเคราะห์การจำแนกที่พบว่า ปัจจัยด้านสถานศึกษาส่งผลต่อการ

ตัดสินใจเลือกประเภทวิชาของนักเรียน/นักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า การเป็นสถานศึกษาใหญ่ มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ มีอาคารสถานที่ ห้องเรียน อุปกรณ์การเรียนที่ทันสมัย และเพียงพอ การเดินทางสะดวก เสียค่าเล่าเรียนถูกกว่าที่อื่น มีความเข้มงวดเรื่องระเบียบวินัยและความประพฤติของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนของนักเรียน/นักศึกษาทั้งสิ้น ในขณะที่ปัจจัยด้านสถานศึกษาอาจจะไม่เกี่ยวกับคุณลักษณะทางวิชาชีพตามที่สถาบันคาดหวังไว้ก็เป็นได้

สำหรับตัวแปรอิสระระดับวิทยาลัยได้แก่ ปัจจัยด้านความรู้วิชาชีพ ปัจจัยด้าน

ประสบการณ์วิชาชีพ ปัจจัยด้านปฏิบัติงานในวิชาชีพ และปัจจัยด้านจรรยาบรรณวิชาชีพของอาจารย์ผู้สอนนั้นส่งผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยปัจจัยด้านความรู้และประสบการณ์วิชาชีพมีความเกี่ยวข้องกับความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ของอาจารย์ผู้สอนพร้อมที่จะประกอบวิชาชีพทางการศึกษา เช่น ภาษาและเทคโนโลยีสำหรับครู การพัฒนาหลักสูตรการจัดการเรียนรู้ จิตวิทยาสำหรับครู การวัดและประเมินผลการศึกษา การบริหารจัดการในห้องเรียน การวิจัยทางการศึกษา นวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา และความเป็นครู สำหรับปัจจัยด้านปฏิบัติงานในวิชาชีพเกี่ยวข้องกับการทำกิจกรรมทางวิชาการเกี่ยวกับการพัฒนาวิชาชีพครู เช่น เผยแพร่ผลงานทางวิชาการ เข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการ สัมมนา และประชุมปฏิบัติการ เป็นต้น ซึ่งไม่ส่งผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษา ผู้วิจัยจึงได้ตั้งข้อสังเกตว่าเนื่องจากปัจจัยเหล่านี้เป็นสิ่งที่อาจารย์ผู้สอนพัฒนาตนเองมากกว่าพัฒนาตัวผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถรับรู้สิ่งที่อาจารย์ผู้สอนปฏิบัติได้โดยตรง ส่วนปัจจัยด้านจรรยาบรรณวิชาชีพของอาจารย์ผู้สอนเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมที่บ่งบอกถึงการแสดงความรัก ความศรัทธา ซื่อสัตย์สุจริต และความรับผิดชอบต่อวิชาชีพ การส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ทักษะ และนิสัยที่ถูกต้องดีงามแก่ศิษย์ หรืออาจสรุปได้ว่าการเรียนสายอาชีพนั้นเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี ฉะนั้นอาจารย์ผู้สอนต้องเป็นผู้ที่สามารถแสดงความรู้ ความสามารถหรือทักษะเฉพาะให้ผู้เรียนได้เห็นเป็นรูปธรรม อีกทั้งยังสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนแต่ละบุคคลได้มากกว่าการที่อาจารย์ผู้สอนต้องมีความรู้ในด้านวิชาการไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาหลักสูตร การวัดและประเมินผลการศึกษา การวิจัยทางการศึกษา รวมไปถึงการทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนที่สะท้อนผ่านตัวแปรอิสระระดับวิทยาลัย สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งผู้เรียนไม่สามารถรับรู้ได้จากการปฏิบัติงานของอาจารย์ผู้สอนอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นักเรียน/นักศึกษาแต่ละประเภทวิชาให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาชีพ และปัจจัยด้านครอบครัวเป็นลำดับต้น ๆ ของการตัดสินใจเลือกประเภทวิชา ดังนั้นทางผู้บริหารสถานศึกษาควรสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเลือกเรียนสายอาชีพด้วยนโยบายต่าง ๆ อันนำไปสู่การกำหนดกลยุทธ์เชิงรุก ตลอดจนสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมตามความต้องการของผู้เรียนต่อไป

1.2 ผู้บริหารสถานศึกษาควรกำหนดคุณลักษณะทางวิชาชีพของผู้สำเร็จการศึกษา โดยพิจารณาจากหลักสูตรการเรียนการสอนที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักเรียน/นักศึกษาแต่ละบุคคล และควรคำนึงถึงปัจจัยด้านอนาคตของงานเป็นสำคัญ เพื่อให้นักเรียน/นักศึกษาได้ก้าวสู่ความสำเร็จในชีวิต แต่ไม่ละเลยปัจจัยด้านครอบครัวประกอบด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้นหรือใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งภาคใต้สำหรับการวิเคราะห์แต่ละระดับ โดยเฉพาะในระดับที่ 2 เพราะถ้ากลุ่มตัวอย่างมีน้อยจะทำให้ตัวแปรอิสระไม่ส่งผลต่อตัวแปรตามและค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยที่ได้จากการวิเคราะห์ระดับนักเรียน/นักศึกษามีค่าต่ำ ซึ่งจะทำให้ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มมีค่ามาก อันจะส่งผลต่อความสัมพันธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์ระดับวิทยาลัยมีค่าน้อยลงด้วย

2.2 ควรปรับข้อคำถามที่ใช้ในเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลแต่ละชุดให้มีจำนวนพอเหมาะ เนื่องจากจำนวนข้อคำถามที่มากเกินไป ทำให้เกิดปัญหาในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียน/นักศึกษาและอาจารย์ผู้สอน ซึ่งอาจทำให้ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมีความคลาดเคลื่อนได้

2.3 ควรศึกษาตัวแปรอิสระระดับวิทยาลัยอื่น ๆ ที่อาจส่งผลต่อคุณลักษณะทางวิชาชีพของนักเรียน/นักศึกษาโดยยึดมาตรฐานวิชาชีพครูการอาชีวศึกษา เช่น ปัจจัยด้านการบริหารและการจัดการสภาพแวดล้อมเพื่อการเรียนรู้ ปัจจัยคุณลักษณะวิชาชีพครู ปัจจัยสมรรถนะในหน้าที่เฉพาะสาขา เป็นต้น